

GUSTAF SKÖRDEMAN Koodinimi Wagner

*Käänteet ovat kohdallaan ja
jännite kasvaa tarkasti.*

– Helsingin Sanomat

Sara
Nowak
-sarja

MINERVA
CRIME

Koodinimi Wagner

GUSTAF SKÖRDEMAN:

Geiger (2020, suom. 2021)

Faust (2021, suom. 2022)

Koodinimi Wagner (2022, suom. 2023)

GUSTAF SKÖRDEMAN

Koodinimi
Wagner

Ruotsin kielestä suomentanut Katarina Luoma

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Wagner

© Gustaf Skördeman and Bokförlaget Polaris 2022
in agreement with Politiken Literary Agency

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023
www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomenkos: Katarina Luoma

Kannen kuva: Ana Borquez / Unsplash, iStock

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-700-4

Painettu EU:ssa

1

Jo kaukaa näki, mitä kaksi isokokoista miestä etsi kauko-ohjaimillaan. Heistä huokui paitsi kyky myös *halu* tappaa.

Heidän tehtävänsä oli tunnistaa uhat ja eliminoida ne mahdollisimman tehokkaasti. Sen he olivat tehneet monesti aiemminkin. Elämän sammuttaminen oli heidän työnsä. Ja suurin ilonsa.

Lontoon Savile Row oli ahdas pikkukatu, jolla sijaitsi joukko Ison-Britannian ylellisimpiä räätälinliikkeitä. Talot oli rakennettu kivistä ja koristeltu isoilla lipuilla, mutta ne olivat vain kolmen tai neljän kerroksen korkuisia. Asiaan perehtymättömän oli vaikea ymmärtää ahtaan kadunpätkän merkitystä maailman rikkaimmille.

Savile Row'n jalkakäytävillä ei juuri nähnyt turisteja vaan lähinnä kaupunkilaisia, toisin sanoen pankki- ja finanssialan väkeä. He kaikki kulkivat brittityyliin leikatuissa puvuissa, jotka he olivat ostaneet tai toivoivat ostaneensa tältä kadulta.

Nyt nuo kaksi tyhjäkatseista korstoa seisoivat kumpikin omassa päässään katua, ohjasivat Mavic 3 -dronejaan ja syynäsivät tarkkaan, mitä niiden kamerat paljastivat. Ne lensivät julkisivujen välissä, kurkkivat sisään ikkunoista, kohosivat korkealle ja tähyilivät katoille. Huomio oli kiinnittynyt ja keskittynyt pienimpiin poikkeaviin yksityiskohtiin.

Samaan aikaan kaksi muuta harmaakarhua puvuissaan tutki pysäköityjä autoja molemmin puolin yksisuuntaista katua. He katselivat sisään ikkunoista, tarkastivat autojen pohjia peileillä ja mittasivat

säteilyä geigermittareilla havaitakseen mahdollisen radioaktiivisuuden.

Kun he varmistuivat siitä, ettei uhkaa ollut, he antoivat merkin johtajalleen Nestille painamalla kaksi kertaa peräkkäin radiolähetimen painiketta, mikä kuului kahtena surahduksena Nestin radiopuhelimessa. Ja kun nelikko oli valmis, johtaja näytti vihreää valoa saattueelle.

Ensin kuului helikopterin pörinää, kun se leijaili huomattavasti alemmas kuin oli sallittua. Sitten kadulle ajoi kaksi mustaa BMW X7 M50i:tä, joita kirkkaanpunainen Rolls-Royce Cullinan ja kaksi mustaa BMW X7:ää seurasivat. Ne kaikki olivat aseistettuja ja kesäisivät taatusti minkä tahansa automaattiaseen tulituksen ja voimakkuudeltaan kolmeakymmentä kiloa TNT:tä vastaavan räjähdyksen.

Jos autot voisivat säteillä jotain, tämä karavaani autoja tummentuine laseineen säteili uhkaa sen rikollisen logiikan mukaan, että mitä enemmän suojaa joku tarvitsi, sitä vaarallisempi hän oli. Jopa jalkakäytävillä eteenpäin kiiruhtavat Cityn välinpitämättömät työntekijät ounastelivat, että jotain oli tekeillä, ja vilkaisivat saattuetta. Vain kääntääkseen katseensa äkkiä pois. Tällaisena tihkusateisena lokakuun päivänä kaikki tahtoivat vain pysyä hengissä jouluu asti ja välttää näkemästä jotain, mikä voisi tuhota heidän elämänsä.

Aseistetut autot pysähtyivät tiilenpunaisen nelikerroksisen rakennuksen eteen. Samassa talossa toimi kuninkaallinen hovihankkija Willis & Corrigan, joka hankki valtakunnan prinsseille vaatteen pikkutakeista räätälöityihin kalsareihin. Hollywood-tähdet ja öljyšeikit jonottivat sen asiakkaiksi, ja liikkeellä oli runsain mitoin huhuja siitä, mitkä valintakriteerit oikeastaan olivat. Mutta kukaan ei tiennyt niitä.

Mustista katumaastureista nousi lihaksikkaita miehiä mustissa puvuissa ja aurinkolaseissa. Miehet sulkivat ripeästi jalkakäytävät sadan metrin matkalta ennen Willis & Corrigania. Kaksi heistä asettui

seisomaan viimeisen katumaasturin taakse ja tuijotti uhkaavasti autoja, joiden eteneminen estettiin nyt perin tylysti. Oli epäselvää, kumpi näky pelotti ihmisiä enemmän: miesten katseet aurinkolasien takana vai heidän Heckler & Koch MP5 -konepistoolinsa. Niin tai näin, kukaan vinhaan kasvavan jonon etummaisissa autoissa ei rohjennut napista äkillisestä pysäytyksestä. Taaempaa alkoi piakkoin kuulua tööttäilyä, mutta se ei kahta aseellista lihavuorta hetkauttanut mitenkään.

Kun katu oli varmistettu, henkivartijoiden pomo Nosorog antoi merkin Romanovitšin kuljettajalle, joka painoi mikrofonin painiketta viestiäkseen Rolls-Roycen takaistuimelle.

"All clear."

Aleksandr Aleksandrovitš Romanovitšin lihava nyrkki tarttui Anoran vaalennettuun tukkaan. Hän oli ostanut laihan uzbekistanilaisen tytön itselleen bordellista, jossa hänellä oli tapana käydä. Seitsemäntoistavuotiaan, jota hän pilkallisesti kutsui *pretty womanikseen*, kun hän otti tämän väkisin.

"Jatkat sitten jälkeenpäin", hän sanoi, veti Anoran pään sylistään ja tönäisi tämän kovakouraisesti takapenkin nurkkaan. Hän napitti sepaluksensa ja ajatteli ärsyyntyneenä, että tytöltä kesti koko ajan kauemmin hoidella hänet. Ehkä oli aika hankkia uusi. Hän ei tahtonut jättää väliin räätälinaikaa vain siksi, ettei Anora enää imenyt yhtä hyvin kuin ennen.

Kun hän näki tytön tyhjän katseen, hän avasi lattialla lojuvan Louis Vuittonin nahkaisen matkakassin, nappasi sieltä pari paksua nippua viidenkymmenen punnan seteleitä, tyrkkäsi ne Anoralle ja lupasi, että tämä pääsisi shoppailemaan myöhemmin ja se varmasti parantaisi oloa.

Kun Aleksandr Romanovitš nousi autosta, neljä henkivartijaa ympäröi hänet saman tien ja pälyili talojen julkisivuja, vaikka dronet kiertelivät yhä ilmassa ja pitivät silmällä ikkunoita ja kattoja. Romanovitš oikoi takkiaan, jonka kaulus oli suden turkista.

Kun jalankulkijat havaitsivat miehet, jotka olivat sulkeneet jalkakäytävät, he kääntyivät ja valitsivat kiertotien. Täällä Cityssä tiedettiin, että oli parasta olla uhmaamatta aseistettuja gorilloja. Enää ei asuttu kuningattaren Englannissa vaan gangstereiden Lontoossa.

Kun Romanovitš ja hänen seurueensa kävelivät Willis & Corriganin sisäänkäynnille, ovisyvennykseen ilmaantui pyörätuoli. Siinä istui hyvin iäkäs mies, jolla oli poissaoleva katse ja jonka suusta valui sylkivana. Hänen polvellaan oli räätälin pussi, ja pyörätuolia työnsi kumara vanha rouva, joka oli selvästi sitä mieltä, ettei hänen miehensä tarvinnut luopua tyylistään vain siksi, että hänestä oli tullut hieman seniili. Myös naisen vaatteet olivat räätälin valmistamat, mutta ne olivat melko nukkavierut. Oli ilmeistä, että leninki, takki ja hattu olivat olleet aikoinaan mitä hienointa laatua, vaikka ne tänä päivänä tuoksahtivat koikarkotteelta ja homeelta. Nainen työnsi pyörätuolia vaivalloisesti kohti kahta jalkakäytävälle johtavaa porrasta, ja se vaikutti aivan liian raskaalta hommalta hänen kyyryiselle hahmolleen. Kun hän vihdoinkin onnistui kampeamaan pyörätuolin reunan yli, se syöksähti äkkiä kauemmas hänestä. Mutta nainen ei irrottanut otettaan.

Odottamaton liike eteenpäin sai henkivartijat astumaan toimeksiantajansa eteen, mutta he rentoutuivat heti tajuttuaan, mitä oli tapahtunut.

Henkivartijoista nuorin, Štšenok, käveli vanhan pariskunnan luokse, kohotti kasvoskannerin heitä kohti ja skannasi kummankin erikseen. Ei hälytystä. He eivät olleet missään rekisterissä.

”Mitä sinä teet? Luuletko, että he ovat terroristeja?” Sobaka kysyi eikä voinut olla nauramatta. Muut pitivät pokkansa, kunnes he kuuluivat, että myös Romanovitš purskahti nauruun. Sen jälkeen he alkoivat irvailla innokkaalle nuorelle kollegalleen.

”Tuo terroristi on jopa kussut housuunsa!” Sobaka sanoi ja osoitti pientä märkää lanttiä seniilin vanhan miehen sepaluksessa.

”Ehkä se on salainen ase?” Ios ehdotti ja virnuili.

Štšenok talsi takaisin muiden luokse. Nämä olivat pysähtyneet kymmenen askelen päähän räätälin ovesta päästääkseen vanhan pariskunnan ohitse.

"Mistä minä tiedän?" hän sanoi happamasti ja kirosi hiljaa mielesään toiset, jotka aina piruilivat hänelle. Joko häntä haukuttiin liiasta leväperäisyydestä tai sitten hänelle naurettiin, kun hän oli liian huolellinen. Idiootit.

Iäkäs nainen tuuppasi miehensä pyörätuolin raskaasti liikkeelle jalkakäytävällä ja lähestyi tuimaa miesjoukkoa hyvin hitaasti.

"Pysähdy!" Sobaka huusi, nosti kätensä pystyyn torjuvasti ja alkoi huitoa sillä toiseen suuntaan. "Menkää pois! Tuonne päin!"

Mutta nainen ei katsonut häneen eikä vaikuttanut kuulevan häntä. Hän vain jatkoi kamppailua pyörätuolin kanssa. Toinen käsi käsilaukussa hän koetti puskea henkisesti poissaolevaa aviomiestään eteenpäin.

"Pysähdy, minä sanoin!" Sobaka mylvi taas, ja nyt hän suuntasi automaattiasensa naista päin.

"Ei! Apua!" nainen kirkui ja seisahtui viimein.

Hän heitti käsilaukkunsa viiden miehen jalkoihin ja nosti kätensä ilmaan.

Sobaka katsoi hämmentyneenä naista ja sitten kollegojaan.

"Hän luulee, että aiomme ryöstää hänet!"

Ja kaikki viisi purskahtivat taas hörönauruun.

Vanha nainen kyykistyi pyörätuolin taakse eikä vaikuttanut kuulevan, mitä hän sanoi. Nainen huusi apua. Aivan paniikissa.

"Typerä lehmä!" Sobaka nauroi ja pudisti päätään.

Sillä hetkellä oli kulunut neljä sekuntia.

Niin kauan venäläiseltä F-1-käsikranaatilta kesti räjähtää, kun sen sokka oli irrotettu käsilaukun kätköissä.

F-1-käsikranaatin terävät sirpaleet lentävät jopa kahdensadan metrin päähän, mutta pyörätuolin selkänöjaan asennettu panssarilevy

suojaasi iäkstä naista niiltä. Pyörätuolissa istuvan seniilin entisen va-
koojan kehon metallinpalaset sitä vastoin repivät kappaleiksi.

Paineaalto sysäsi pyörätuolin useita metrejä taaksepäin, mutta
naisen jalat olivat sen kapealla tukilistalla, joten hän liikkui vaivatta
sen mukana. Kunnes tuoli törmäsi toisen luksusräätälin puodin ai-
taan naisen toimiessa iskunvaimentimena.

Hän parkaisi kivusta mutta ponkaisi pian jaloilleen. Kumihansik-
kaan verhoamalla kädellä hän otti valkoisen peruukin taskustaan ja
pudotti sen maahan pyörätuolin viereen. Samalla hän vilkaisi hävi-
tystä kaksikymmentä metriä edessään.

Täydellinen onnistuminen.

Järkyttyneet henkivartijat syöksyivät haavoittuneiden toverei-
densa ja murhatun pomonsa luokse eivätkä kiinnittäneet häneen
mitään huomiota. He eivät yhdistäneet räjähdystä sekavaan van-
haan rouvaan.

Panssaroidussa Rolls-Roycessa Anora pystyi tuskin uskomaan sil-
miään. Tuijotettuaan Romanovitšin ruumista kymmenkunta sekun-
tia hän risti kätensä ja kiitti Jumalaa.

Sitten hän tarttui Louis Vuittonin nahkaiseen matkakassiin, nousi
autosta ja poistui paikalta.

Kadun toisella puolella iäkäs valkotukkainen nainen kiirehti tie-
hensä. Sydän hakkasi huolestuttavan nopeasti ja nivelrikko varoit-
teli, että tällainen viuhtominen kostautuisi jälkeensä.

Mutta sillä hetkellä hän vähät välitti.

Agneta Broman oli palannut.

2

Köysi porautui ranteisiin.

Huppu vaikeutti hengittämistä.

Voimakas kuumuus pani hien virtaamaan selkää pitkin.

Koska hän ei nähnyt mitään, muut aistit tuntuivat terävöityvän.

Kaikki piirtyi selvästi esiin.

Hän pani merkille miesten vaimean hengityksen, kuvitteli kuulevansa heidän sydämenlyöntinsä.

He olivat vetäneet hänen päähänsä hupun, joka tuoksui heikosti mausteilta, hieltä ja savulta. Ja joltain epämääräisen vanhalta.

He olivat nähneet kovasti vaivaa, jottei hän arvaisi, mihin maahan hänet oli kuljetettu, mutta jos hänen lukemansa raportit pitivät paikkansa, hän osasi aavistaa, minne oli päätynyt. Ei sillä joka tapauksessa ollut mitään väliä.

Hän oli läsnä joka solullaan.

Ei ollut ikinä tuntenut olevansa niin elossa.

Oli motivoituneempi kuin koskaan ennen.

Keuhkot rukoilivat lisää happea, mutta odottakoot.

Odottakoon kaikki. Aistien ja tunteiden täytyi väistyä.

Milloin hän viimeksi söi? Sitä hän ei pystynyt muistamaan. Hiukan *fatutia*, kun hän laskeutui, milloin se nyt olikaan.

Keho oli lakannut vaatimasta asioita, ruokaa, vettä ja unta. Pisalle pääsyä. Keho oli sammutettu.

Hänen huomionsa oli suuntautunut toisaalle.

Hän oli kohonnut maasta. Jättänyt entisen elämänsä taakseen.

Nyt hän oli voittamaton.

Tulitikku raapaisi karheaa pintaa, ja sen jälkeen puhallus yritti sytyttää savukkeen.

Sitten kuului kahden valonheittimen ääni, kun ne käynnistettiin ja suunnattiin häneen. Valo oli niin kirkas, että se sokaisi hänet jopa paksun säkkikankaan läpi.

Joku lähestyi häntä takaapäin, avasi köyden solmun ja veti hupun pois.

Hän nosti kätensä suojaksi kirkkaalta valolta mutta yritti samalla tiirailta edessään istuvia henkilöitä suojaavan käden alta.

”Soita”, ääni käski ensin arabiaksi ja sitten murteellisella englantilla.

Hän katseli ympärilleen ja näki viulun pienellä pöydällä vieressä.

Hän nousi jäsenet hellinä ja jäykkänä, koska oli istunut niin monta tuntia tuoliin sidottuna. Sen jälkeen hän tarttui viuluun, laski soittimen olkapäälleen ja asetti jousen kielille.

Koruttomasta ja epäviereisestä viulusta kuuluivat Johann Sebastian Bachin *Erbarme dichin* sävelet. Sitä sävellystä hän tiesi soitaneensa videolla, jonka mies oli nähnyt. Se oli ysiluokan päättäjäisistä. Merkillistä, että mies oli katsonut sen täällä Lähi-idässä, tuhansien kilometrien päässä.

Hän ei tiennyt, kuinka hyvin osaisi Bachinsa, mutta soitti silti sävellyksen tismalleen samalla tavalla kuin teini-ikäisenä. Yhtä innokkaasti kuin nuori, joka luuli tietävänsä enemmän kuin tiesi – luuloteltua elämäkokemusta ja eräänlaista murrosikäisen dramatiikkaa.

”Lopeta!”

Hän lakkasi soittamasta.

”Syntymämerkki!”

Hän räpelsi asua, johon he olivat pukeneet hänet, ja onnistui paljastamaan kaistaleen ihoa vasemman rinnan alta ja näyttämään ihoa peittävän ison tumman syntymämerkin.

”Selvä.”

Miehen oli täytynyt antaa jonkinlainen merkki, sillä valonheittimet sammutettiin.

Sen jälkeen kuului askelia, kun mies poistui paikalta tovereidensa kanssa.

Mutta hän oli elossa.

Siinä tapauksessa hän oli läpäissyt testin.

Hänet oli hyväksytty.

Nyt se oli vain ajan kysymys.

Tällä kertaa hän onnistuisi.

Ja tällä kertaa Sara saisi rangaistuksensa.

Lotta Broman tappaisi Sara Nowakin paljain käsin.

3

Vaikka video oli mykistetty, oli selvää, että entinen ulkoministeri Jan Schildt aneli.

Katseesta kuvastui pakokauhu.

Hän parkui ja itki ja yritti riistäytyä köysistä, jotka sitoivat hänet teräspenkkiin. Rukoili ja aneli.

Mutta August Sandin ei lopettanut.

Hän kohotti moottorisahan, tuiki tavallisen Husqvarna 130:n, käynnisti sen yhdellä ainoalla päättäväsellä kiskaisulla ja asetti teräketjun Schildtin kaulalle.

Veri roiskui kummankin puvulle, ja Schildt kirkui. Sen näki hänen suustaan. Kauhistuttava huuto kieli kuolemanpelosta ja sietämättömästä kivusta.

Moottorisaha jäi jumiin, ja Sandin joutui tempomaan sen irti ja aloittamaan alusta.

Schildt teki kuolemaa. Pupillit katosivat silmäluomien alle, ja veri valui suusta leualle. Ruumis kouristeli.

Sandin katsoi ympärilleen, huokaisi raskaasti ja jatkoi sitten.

Hän painoi moottorisahaa uhrinsa kaulaan kaikin voimin ja onnistui viimein irrottamaan pään vartalosta.

Silloin tulivat kyynelet.

Hän itki niin, että vapisi, ja kauttaaltaan verisenä laski moottorisahan lattialle ja kääntyi.

Hän tarttui CZ 75 Compact -pistooliin ja nyyhkytti lannistuneena. Hän kuivasi kyynelet silmistään refleksinomaisella liikkeellä

ja tahri samalla puolet kasvoistaan verivanoihin.

Sitten hän painoi pistoolin piipun oikealle ohimolleen ja ampui.

Hän hävisi kuvasta, ja siihen video päättyi.

Sara Nowak ja Anna Torhall kääntyivät katsomaan Harald Mobergia, metsäyhtiö Norskogin toimitusjohtajaa, joka istui Saran työhuoneessa Solnan poliisiasemalla. Mies erottui selvästi huoneen arkisesta toimistosisustuksesta huolittelusaumatossa Brionin puvussa, Church'sin kiiltävissä käsin valmistetuissa kengissä, liidunvalkoisessa Bauerin paidassa ja Bulgarin hohtavissa kalvosinnapeissa. Hänen tyytymättömät eleensä osoittivat selvääkin selvemmin, että häntä kismitti, koska hän joutui olemaan juuri tässä huoneessa. Vaikka hän oli itse päättänyt tulla poliisin puheille.

Kiukkua ei vähentänyt se, että hänet oli ohjattu lähimmälle poliisiasemalle kahden tavallisen rikostutkijan pakeille. Hän oli tehnyt Saralle ja Annalle selväksi, että ylipoliisipäällikön olisi pitänyt ottaa hänet vastaan. Hän oli sentään huomattavan korkeassa asemassa oleva mies.

Voisiko hän edes luottaa naispoliisien vaitioloon? Kai he käsittivät, että kaikki Mobergin kaltaiseen mieheen liittyvä piti hoitaa äärimmäisen hienotunteisesti? Sara oli vahvistanut, että he ymmärsivät sen täysin, mutta oikeastaan hän olisi halunnut kärkeä miestä suksimaan, no jaa, suolle.

Kunnes hän oli nähnyt videon.

Silloin poliisi hänessä heräsi eloon ja vaiensi teinikapinallisen.

”Kuka lähetti sinulle tämän videon?” Sara kysyi ja kumartui hänet ja toimitusjohtajan erottavan kirjoituspöydän ylle.

”Ei aavistustakaan. Ei se ainakaan voinut olla Schildt eikä Sandin.”

”Tunsitko sinä heidät? Schildtin ja Sandinin?”

”En henkilökohtaisesti. Mutta olen tietenkin tavannut kummankin eri tilaisuuksissa. Liikuimme samoissa piireissä.”

Mobergin äänensävy paljasti, että hän kuului niihin piireihin oikein mielellään.

”Millainen suhde heillä oli?” Anna pisti väliin. ”Entisellä ulko-ministerillä ja pörssiyhtiön toimitusjohtajalla?”

”Suhde? Ei minkäänlainen minun tietääkseni”, Moberg sanoi ja pyyhkäisi näkymättömän pölyhiukkasen toiselta olkapäältään. ”Mutta ehkä he tunsivat toisensa. Ruotsi on kaikesta huolimatta pieni maa.”

”Toimitettiinko video siis sinun postilaatikkoosi? Tässä muistikussa?”

”Kyllä, Nockebyrn-kotini postilaatikkoon.”

”Kirjekuoressako?” Sara kysyi.

”Siinä luki *You're next*, että minä olisin vuorossa seuraavana.”

4

Hemmetin idiootti. Kuin parodia hankalasta naapurista. Rasittava ja uuvuttava paskaparodia.

Hans-Gunnar Scherman.

Eläkeläinen, jolla oli aivan liikaa aikaa.

Ja jotain vikaa päässä.

Aina narisemassa, valittamassa ja tuputtamassa mielipiteitään. Osoittelemassa kelmeänkeltaisella koukkusormellaan. Ja ne hänen ällöttävät kosteat huulensa ja aivan liian ylös kiskotut ja vyöllä kiristetyt vaaleanruskeat chinonsa.

Tämä ei samperi vie ollut äijän tontti.

Lopulta he olivat saaneet tarpeekseen naapurin nurinasta. Mutta kun Malin ja Christian lakkasivat avaamasta ovea Schermanin soittaessa ovikelloa, ukko ryhtyi jättämään lappuja postilaatikkoon.

Lapset meluavat!

Ei grillausta iltayhdeksän jälkeen!

Teidän omenapuunne kasvaa minun tontilleni!

Kai se nyt oli selvää, että lapset metelöivät, omassa pihassa oli lupa grillata milloin huvitti ja omenapuu kasvoi. Mitä hittoa kaheli oikein kuvitteli?

Tällä kertaa ukko oli mennyt askelen pidemmälle ja läntännyt lappun ikkunaan.

Leikatkaa pensasaitanne!

Malin oli vähällä marssia äijän luo lappu kourassa ja käskeä tätä tunkemaan se omaan pensasaitaansa, mutta hän ei tahtonut riidellä.

Oli hänen syntymäpäivänsä. Silloin ei pitäisi joutua kiistelemään in-
hottavan naapurin kanssa.

Mutta jos naapuri alkaisi nalkuttaa tontille pudonneista lehdistä,
Malin panisi kovan kovaa vastaan. Ei ollut hänen vikansa, että oli
syksy.

Hän peruutti smaragdinvihreän Porsche Macan Turbonsa kadulle
ison vaaleankeltaisen huvilan pihasta osoitteessa Stjärnvägen 18,
ajoi hiljaa kapeaa pikkukatua ja kaasutti reippaasti Lidingöbronin
yli. Vain parin minuutin kuluttua hän oli perillä Gärdetissä Ruotsin
yleisradioyhtiön SVT:n niin kutsutussa studiotalossa, jossa hän työ-
kenteli. Tällä hetkellä hän vastasi *Jalla! Lyssna!* -ohjelmasta, joka
yritti rennosti ja humoristisesti kannustaa lähiöiden nuoria miehiä
puhumaan toisilleen sen sijaan, että tarttuivat aseisiin.

Pysäköityään auton maan alle hän meni sisään pääovista, asteli
kahvion ohi ja otti tähtäimeensä respan Micken. Vierailijoiden piti
kulkea pyöröovista, mutta työntekijät saattoivat käyttää viereistä si-
säänkäyntiä vilauttamalla kulkukorttia.

”Terve, Micke.”

Malin tervehti aina vanhempaa miestä respassa. Hänelle kaikki
SVT:ssä olivat yhtä tärkeitä. Ja hän tiesi, että Micke oli istunut toi-
vottamassa vierailijoita ja työntekijöitä tervetulleiksi jo silloin, kun
SVT Drama sijaitsi A1:ssä, Svean tykistörykmentin vanhalla kasar-
milla, missä tv-juontaja Lennart Hyland, elokuvaohjaaja Ingmar
Bergman ja draamasarja *Varustamo* olivat luoneet lukuisia tunteja
klassista tv:tä.

”Onko sinulla synttärit?” Micke kysyi kohotettuaan kätensä ter-
vehdykseksi.

”On, mistä tiesit?”

Ajatella, että porukka muisti hänen syntymäpäivänsä. Se liikutti
Malinia.

”Sinulle on tuotu lähetys”, Micke sanoi ja hymyili. ”Joku taitaa ty-
kätä sinusta.”

”Okei?”

”Se on ylhäällä toimituksessa.”

”Kiitos. Voi hyvin. Heippa.”

Malin kääntyi, ja poimiessaan kulkukortin käteensä hän vilkaisi Kristallen-palkintojen jättikokoelmaa, jonka SVT oli pannut yleisön nähtäville valtavaan lasikaappiin perimmäiselle seinälle. Micke tapasi sanoa, että oli onni, kun tv-kanavat olivat keksineet Kristallen-palkinnon, sillä sen kannustamana he pystyivät muistuttamaan itseään omasta etevyydestään. Hän tuntui aina vitsailevan sen sanoessaan, mutta Malinista palkinto täytti tehtävänsä. Olihan selvää, että jokainen tahtoi arvostusta työstään.

Hän veti kulkukorttinsa lukijan läpi ja astui ovesta portaisiin. Hän nousi rappuset toiseen kerrokseen, kääntyi kävelysillalle ja ylitti leveän sinisen käytävän, jonka varrella sijaitsivat SVT:n studiot, rekvisiitta ja tekniikka sekä kauimpana Bolibompa-lohikäärme. Niin paljon ohjelmia oli kuvattu täällä vuosien mittaan. Oli aika mahtavaa, että hän oli osa sitä tv-historiaa.

Korkea studiokäytävä tuntui miltei kuin kirkkosalilta. Mahtavalta ja kunnioitusta herättävältä. Täällä piti kävellä hyvän matkaa päästäkseen työpaikalleen. Päivittäinen Canossan-matka, hänen isänsä oli sanonut aikoinaan. Malin ei ollut aivan varma, mihin se viittasi, mutta hän oli ottanut ilmauksen käyttöönsä aloitettuaan työt täällä. Mitä isot edellä, sitä pienet perässä.

Kun hän tuli *Jalla! Lyssna!* -ohjelman toimituksen avokonttoriin, hän kohtasi G-pisteen, joksi projektipäällikköä, vanhan polven viimeistä edustajaa, kutsuttiin. Mies oli jopa tehnyt töitä hänen legendaarisen Stellan-isänsä kanssa ja jatkoi yhä työntekoa, vaikka hänen olisi pitänyt jäädä eläkkeelle jo kauan sitten. Hänen oli sallittu tehdä niin varmasti siksi, että hän oli aikoinaan palkannut useimmat konsernin pomoista, kun he penskoina tavoittelivat ensimmäistä työpaikkaansa tv-alalla. Kaikki tiesivät, kuka G-piste oli. Aina hyvällä tuulella, valmis murjaisemaan vitsin jokaiselle eteen sattuvalle.

Leveä hymy, pienet terässankaiset silmälasit ja tuuhea harmaa hiuspehko, jonka hän kampasi taaksepäin mutta joka valui koko ajan otsalle. Showbändissä hän oli pasunisti, ja Malin oli aina ihmetellyt, miten mies malttoi olla puhumatta soittaessaan.

”Älä kuvittele, että nuo ovat meiltä”, G-piste sanoi ja nyökkäsi huoneeseen päin.

Ja silloin Malin näki sen.

Koko toimitus oli täynnä kukkia.

Punaisia ruusuja oli maljakoissa, tuopeissa, kahvipannuissa, vesikannuissa, tyhjissä pahvilaatikoissa ja ulos vedetyissä pöytälaatikoissa.

”Tuhat kappaletta”, G-piste sanoi. ”Minä laskin.”

”Keneltä ne ovat?” Malin kysyi silmät lautasina.

”Ehkä se lukee kortissa”, G-piste sanoi ja ojensi hänelle käyntikortin kokoisen kirjekuoren. Malin avasi sen ja noukki kuoresta kullanhoitoisen kortin, jossa luki: *Rakastan sinua*.

Jaaha, Malin ajatteli ja hymyili. Christian. Voi luoja, että mies oli kahjo. Ja romanttinen.

Hän soitti miehelleen, joka vastasi aina, kun hän soitti, jopa istuessaan kokouksessa. Malin otti vuorostaan yhteyttä vain, jos hänellä oli tärkeää asiaa.

”Kiitos, kulta”, hän sanoi, kun mies vastasi. ”Ne ovat ihania, mutta sinä olet kyllä ihan kajahtanut. Tuhat kappaletta!”

”Mitkä ovat ihania? Kuka soittaa, Ponsbach?”

Kysymystä ei selvästikään ollut kohdistettu Malinille.

”Ruusut. Lähetit minulle tuhat punaista ruusua töihin.”

”E-enkä. Oletko tosiaan saanut tuhat ruusua?”

”Kyllä. Eivätkö ne ole sinulta?” Malin rypisti otsaansa ja käänteli korttia.

”Eivät, sori. Mutta ensi vuonna minä lähetän sinulle kaksituhatta. Åsa, kirjoita muistiin, että minun pitää lähettää Malinille kaksi-

VEITSETERÄVÄ VAKOILUTRILLERI KAKSOISAGENTTIEN KUJANJUOKSUSTA

Ruotsin entinen ulkoministeri löydetään kuolleen – ilman päätä. Rikos osoittautuu brutaaliksi johdannoksi sarjaan vallanpitäjien murhia.

Kun Sara Nowak ja hänen kollegansa saavat selville, mihin jäljet johtavat, he kohtaavat hengenvaarallisen vihollisen, joka on sisällyttänyt salamurhasuunnitelmiinsa myös Saran lapset.

Lontoossa venäläinen oligarkki kuolee räjähdyksessä. Syyllinen on Agneta Broman, agentti, joka aktivoitiin vuosien hiljaiselon jälkeen eliminoimaan peitenimellä Geiger toiminut vakooja. Nyt Agnetaa itseään saalistaa Venäjän sotilastiedustelupalvelu GRU.

Huikean jännittävä Sara Nowak -trilogian päätösosa vie lukijan yhä syvemmälle vakoilujärjestöjen maailmaan. Hyytävä tarina kiertyy Venäjän aggressiivisiin laajentumispyrkimyksiin.

*”Kylmän sodan aikaisten tiedustelupalveluiden
maailman limittäminen nykyaikaan onnistuu Gustaf
Skördemanilta luontevasti, ja jännittäviä
juonenkäänteitä on riittämiin.”*

– Kirjavinkit

Gustaf Skördeman (s. 1965) on tukholmalainen käsikirjoittaja, ohjaaja ja tuottaja. Hän on käsikirjoittanut mm. *Varustamo-* ja *Murha Sandhamnissa* -sarjoja. Hänen Sara Nowak -trologiassaan ovat aiemmin ilmestyneet trillerit *Geiger* ja *Faust*. *Geigerin* käännösoikeudet myytiin 20 maahan jo ennen kirjan ilmestymistä vuonna 2020, ja kirjan pohjalta on tekeillä kansainvälinen tv-sarja.

ISBN 978-952-375-700-4

84.2

Kansi: Jatta Hirvisaari/Taittopalvelu Yliveto Oy
Kannen kuvat: Ana Borquez/Unsplash, iStock

minerva
www.minervakustannus.fi